

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Komisja Rozwoju

2011/0303(NLE)

7.6.2012

PROJEKT OPINII

Komisji Rozwoju

dla Komisji Spraw Zagranicznych

w sprawie decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy ustanawiającej stowarzyszenie między Unią Europejską i jej Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Ameryką Centralną, z drugiej strony (16395/2011 – C7-0000/2011 – 2011/0303(NLE))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Catherine Grèze

PA_Leg_Consent

ZWIĘZŁE UZASADNIENIE

Oficjalne negocjacje między UE a Ameryką Centralną rozpoczęły się w 2007 r. a skończyły w 2010 r. Umowa o stowarzyszeniu obejmuje trzy obszary: dialog polityczny, współpracę i umowę o handlu. O ile w 2003 r. osiągnięto porozumienie w sprawie dwóch pierwszych obszarów, o tyle w nowej umowie o stowarzyszeniu należy uwzględnić istotne zmiany, jakie nastąpiły od tego czasu w dwustronnych stosunkach handlowych.

Sprawozdawczyni przyznaje, że handel mógłby przyczynić się do promowania zrównoważonego rozwoju, uważa jednak, że umowa o handlu nie spełnia tych warunków, nie dostarcza niezbitych dowodów, że przyniesie korzyści obywatelom i nie uwzględnia asymetrii poziomów rozwoju. Dokładniej rzecz ujmując, jako że kraje Ameryki Centralnej charakteryzuje wysoki poziom ubóstwa, korzyści, jakie miałyby one odnieść w postaci preferencji handlowych, są wątpliwe, gdyż większość eksportowanych przez te kraje towarów ma już bezcłowy dostęp do UE w ramach GSP+.

Z oceny skutków w kontekście zrównoważonego rozwoju wynika, że zysków dla eksportu krajów Ameryki Centralnej należy oczekiwać głównie w sektorach, które już i tak stanowią największą część gospodarek krajów Ameryki Centralnej. Istnieje ryzyko, że umowa będzie sprzyjać wzrostowi zależności od eksportu podstawowych produktów rolnych.

W powiązaniu z zawarciem przez państwa Ameryki Centralnej umów WTO+ w sprawie zamówień publicznych, liberalizacji usług i własności intelektualnej przedmiotowa umowa ogranicza polityczną swobodę tych państw w zakresie opracowywania własnych strategii na rzecz rozwoju lub określania konkretnych środków mających zapewnić, że inwestycje przyniosą korzyści osobom ubogim i znajdującym się w najtrudniejszej sytuacji.

Sprawozdawczyni jest zdania, że umowa zawiera szereg poważnych niedociągnięć w kwestii praw człowieka, norm pracy oraz kwestii związanych ze środowiskiem i zrównoważonym rozwojem.

Włączenie do umowy klauzuli praw człowieka jest oczywiście godne pochwały. Zawiera ona jednak poważne niedociągnięcia: nie przewiduje konkretnego organu odpowiedzialnego za monitorowanie wywiązywania się z tego obowiązku; wykonanie klauzuli nie podlega mechanizmowi rozstrzygania sporów; brakuje ważnego odniesienia do społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i konwencji MOP C169 (1989).

Sprawozdawczyni przyznaje, że w umowie znajdują się przepisy dotyczące handlu i zrównoważonego rozwoju. Jednak jej zakres jest węższy a mechanizm egzekwowania słabszy, niż ma to obecnie miejsce w przypadku GSP+.

*****

Komisja Rozwoju zwraca się do Komisji Spraw Zagranicznych, jako komisji przedmiotowo właściwej, o zalecenie Parlamentowi, aby odmówił wydania zgody.